

الأربعة
أطروحة

19 juli 1979

Nummer 17

DUBBEL VIER

GEVARIEERD BLAD VAN HET NEDERLANDS VN DETACHEMENT IN LIBANON

AFZWAAIERS EXIT !

De Alfa-compagnie gaat, samen met een aantal andere eenheden definitief terug naar Nederland. Voor deze onderdelen zit 'Libanon' er op...
In deze 'Dubbel Vier' zal veel aandacht worden besteed aan dit vertrek.

De redactie heeft aan de mannen gevraagd hun ervaringen zelf te beschrijven. Daarvan hebben velen gebruik gemaakt.

De binnengekomen kopij is zo groot, dat wij een selectie moesten maken!

AFSCHEID . . .

De Alfa zwaait eind Augustus af. 'Gelukkig', zullen velen zeggen, terwijl anderen het jammer vinden.

De Alfa-compagnie leek bij opkomst een pantserinfanteriecompagnie te worden zoals alle andere in Nederland.

Na de opkomst op 5 juli 1978 werd de schoolperiode, zowel in als buiten de kazerne, doorlopen, waarbij ANLO, BALLO en HAVELTE, evenals veel zand en stof, sloten en touwbanen, nooit vergeten zullen worden.

Na ENTRE NOUS, in begin November, werden we paraat, waarna diverse pelotonsoefeningen op Havelte en in Noorddrente plus de normale schietoefeningen de opleiding verbeterden.

Eind Januari 1979 kwam tijdens een schietserie in de Harskamp het bericht dat er een eenheid naar Libanon zou gaan.

Een week later werd bekendgesteld, dat 44 pantserinfanteriebataljon was aangewezen.

Alhoewel iedereen wist dat wij het VN-bataljon waren en eventueel uitgezonden kon-

den worden, had bijna niemand op uitzending gerekend.

Snel werd een aangepast oefenprogramma gemaakt en afgewerkt, waarvan het leggen van mijnen in Schaik, Pantserstorm in Roosen daal en extra schietoefeningen in de Harskamp zeker genoemd moeten worden, vooral omdat deze oefeningen gehinderd werden door gigantische hoeveelheden sneeuw. Er werden veel rekesten ingediend door militairen die niet meewilden en werd veel -soms té veel- bezoek ontvangen.

Op 10 maart gingen we, met een gedeeltelijk gewijzigde compagnie, naar Libanon, waar ons de volgende verrassing wachtte : een van de eerste dingen die we hoorden was : 'vergeet nu alles maar wat je in Nederland geleerd hebt, want alles is hier anders...'

Ondanks deze andere situatie wist een ieder zich snel aan te passen, bestaande posten werden van de Fransen overgenomen, nieuwe posten ingericht en werd de zaak aangepast aan andere tactische inzichten.

In dit verband denk ik aan de grote looppatrouille, de posten KAFRA, post 7-15 A, »

post 7-20 'pappa', NAQOURA en alle kleine waarnemingsposten.

Het grootste probleem, waar we mee te maken kregen in de compagnie was de verlaten ligging van de posten in onherbergzame gebieden, waardoor een wekelijks wisseling van mensen noodzakelijk was.

Terugkijkende moet ik zeggen dat we een goede tijd hebben gehad, waarbij de nodige afwisseling niet ontbrak.

Enige feiten wil ik noemen :

het gevangen nemen van twee zwaarbewapende elementen, de bijstand die verleend is nadat in YATAR een meisje was vermoord, wapens die in een voertuig en een huis werden gevonden, de kidnapping van vier van onze mannen, de inzet bij andere bataljons en de hulp, die is verleend aan de bevolking, waarbij ik speciaal denk aan de medische hulp.

Verder wil ik van deze gelegenheid gebruik maken om een ieder uit Haris te danken voor de steun, hulp en verzorging, die onze compagnie heeft gehad. In dit verband noem in de veldpost, de ststcie, de vzcgie, de waterwagenchauffeurs en vele anderen.

Tot slot dank ik alle mannen van mijn compagnie voor de wijze waarop zij hebben gewerkt, waardoor zij een bijdrage hebben geleverd aan de betrekkelijke rust en vrede in Zuidlibanon.

Ik hoop dat U allen veilig in Nederland zult terugkeren.

Veel sterkte voor allen die hier nog langer moeten blijven.

Commandant Alfa-compagnie,
J. Wolvekamp.

waarop ik in het vliegtuig stapte.

De kwartiermakerstijd viel me zwaar tegen, het landschap was wel mooi, maar de eerste anderhalve week hebben we ontzettend veel regen gehad. In een mum van tijd had je al je gevechtspakken al smerig.

Je kon ze toen nog niet uitwassen, daar het spul toch niet zou drogen en zeep was er trouwens ook niet aanwezig.

Tevens dacht je die eerste week ook nog veel aan thuis.

Kortweg 'je was nog niet ingeburgerd!'

Op 10 maart gingen we per Nekaf naar Beiroet om daar de 'grote hap' van 700 man te verwelkomen.

Toch fijn dat je toen al die bekende gezichten weer zag...

Vanaf dat moment kon dan eindelijk de taak waarvoor we hier gekomen waren, worden uitgevoerd.

De zware looppatrouilles begonnen voor de tirailleurs, het wacht draaien in en om het kampement, het vele heen en weer rijden van voertuigen om diverse posten van eten, post en materiaal te voorzien.

Het is nu 17 juli en dat houdt in dat ik hier nog maar acht dagen zit.

Dat houd ik nog wel uit.

Als ik nu eens terugkijk op die vijf maanden, dan heb ik er toch geen spijt van gehad.

Je hebt hier een totaal andere bevolking ontmoet dan bij ons. Tevens hebben zij veel andere gebruiken. Het was gewoon leuk om te zien hoe men hier aan landbouw doet, of hoe men hier een koe slacht en vooral het verkeer is een lachertje.

Het landschap is hier ook wel mooi, alleen soms wat saai. Men zegt wel dat als je weer thuis bent dan ben je een ervaring rijker, maar daar merk ik nog weinig van.

Misschien is het wel zo, dat je zoiets pas merkt wanneer je echt weer thuis bent.

Je hebt hier echter wel geleerd met mensen samen te werken en ook voor langere tijd met een bepaalde groep mensen op te trekken, ook al liggen ze je soms helemaal niet. Je beseft gewoon dat je hier onderling geen ruzie kunt maken, daar anders de eenheid van de groep dreigt uiteen te vallen. Daardoor is de goede samenwerking, die hier zonder meer noodzakelijk is, niet meer mogelijk.

Ik denk dat dit wel een van de belangrijkste ervaringen is die ik hier heb opgedaan.

Van de compagniesstaf,

Wim Felix.

verdorie !

Toen we in Februari van dit jaar officieel hoorden dat we naar Libanon moesten, om daar de ons nu welbekende taak te gaan vervullen, dacht ik even: "Verdorie, dat is me nou toch ook wat, zeg! Vijf maanden naar Libanon".

In eerste instantie zag ik die uitzending dus in 't geheel niet zitten, vooral niet toen de kranten zich er ook nog eens mee gingen bemoeien en met de dag meer artikeltjes schreven over schermutselingen in Zuidlibanon, waarbij nog wel eens een UN-soldaat gewond raakte of zelfs gedood werd.

Maar ondanks deze gedachte kwam dan toch de grote dag, 27 februari -kwartiermaker-,

CAMPING

Aan de leiding van de bende staat luitenant Klijn, vakkundig bijgestaan door sergeant eerste klas Silvester .
Ook loopt hier de hospik Trum rond, die het drukker heeft met de kantine dan met de gewonden...

Post 'Pappa' is de 'jongste', doch zeker niet de kleinste, post binnen de Alfa-compagnie. Amper zes weken geleden werd er onder de leiding van luitenant Klijn een aanvang gemaakt met de inrichting van het kamp, dat inmiddels is uitgegroeid tot een levendige militaire 'camping', waar op 't ogenblik zo'n dertig man bivakkeren, maar dit zal in de toekomst nog wel meer worden.

Het kamp, dat in de nabijheid van Yatar ligt, is omgeven door bergen, de temperatuur loopt er vaak hoog op, zoodat er overdag een soort broeikas ontstaat.

Uit het kamp vertrekken dagelijks patrouilles die aan de vooravond het kamp verlaten, dan 's nachts een waarnemingspost bemannen en de volgende morgen terugkeren.

Overdag is er één post bemand, die een post van één van de partijen in de gaten houdt. Ondanks haar korte historie heeft Post Pappa de kranten al gehaald. Eind vorige maand werden twee korporaals en twee soldaten door gewapende elementen gegijzeld, wat gelukkig goed afliep. Een week geleden, toen een groep van sergeant I Silvester bij terugkeer uit Yatar een volkswagen aanhield, waarin later wapens en munitie gevonden werden.

Nog steeds is de sfeer goed en het moreel hoog, hoewel door het langdurige samenzijn er ook wel spanningen ontstaan.

Niet verwonderlijk in een geïsoleerde mannen-gemeenschap, waarin het woordgebruik zich kenmerkt door termen, die in geen enkel woordenboek voorkomen.

Voor ons zit het er op...

Iedereen heeft het in de afgelopen maanden echt wel eens moeilijk gehad, maar ik meen dat we toch terug kunnen kijken op een unieke ervaring en een nuttige diensttijd.

Bij deze herinner ik me nog de woorden van sgt I Peereboom, sergeant-instructeur van de fameuze KCT te Roosendaal, die hij sprak op de eerste dag van 'Pantserstorm', die zware veertiendaagse overlevingsoefening voor pantserinfanteristen:

"Je kunt deze oefening beleven
of je kunt hem ondergaan"

Pantserstorm heb ik ondergaan,
Libanon beleef ik...

BLOEMEN

Het is niet gemakkelijk om een stukje te schrijven, want wat moet ik eigenlijk schrijven, we hebben zoveel gedaan. Van een zevendaagse verkenningspatrouille tot maar acht tot twaalf uurtjes wacht lopen.

Een ding heeft mij erg aangegrepen, dat was toen de Libanese soldaten in ons UNIFIL-gebied kwamen, dat was meen ik ongeveer half april. Bij een roadblock van de Senegalezen kwamen ze binnen. Toen ze binnen waren moesten wij er achter aan met de YP. We reden achter de Libanese soldaten. Ik zelf zal het nooit vergeten hoe de bevolking stond te zwaaien en te juichen naar hun soldaten en ons. Men strooide rijst en bloemen in het rond. Overal waar wij langs kwamen stond men te juichen, zelfs in Yatar waar toch geen Libanese soldaten kwamen.

Het was weliswaar maar één bataljon voor het hele UNIFIL-gebied, maar het begin is er.

Elke keer als ik weer eens flink baal denk ik terug aan die dag...

Dan denk ik maar bij mezelf, het is maar goed dat we hier zitten. Ik ben zelf niet vrijwillig, maar ben toch blij dat ik hier heb gezeten.

Door onze aanwezigheid hier kunnen de mensen weer aardig leven, ondanks dreigementen van alle partijen.

Ik hoop dat jullie allemaal nog mee mogen maken dat hier in Zuidlibanon nog een keer Libanese soldaten kwamen en dat jullie er bij zijn.

Dan merk je pas hoe het door de bevolking op prijs wordt gesteld dat wij hier zitten.

Ik weet eigenlijk niets meer te schrijven als alleen, dat ik blij ben dat ik weer naar huis ga, maar achteraf gezien had ik dit toch niet willen missen...

PS

Ik lees Dubbel Vier altijd.
Het is een goed informatieblad van het bataljon.

Ga zo door!

(Dank U, red.)

ZERE BEEN

Mijn ervaringen hier in Libanon, waar ik al vanaf 10 maart zit, zijn erg goed geweest. Uitzonderingen daargelaten... De inzet waarmee vooral de eerste twee à drie maanden is gewerkt, is goed geweest. Vooral voor de nietvrijwilligers zal het wel niet eenvoudig geweest zijn om te wennen.

Een feit dat tegen ieder z'n zere been schopte was de voorlichting.

Niet dat dat te weinig was, maar dat we verkeerde informatie kregen.

Iets anders is dat de tijdsduur voor velen erg lang is gebleken. Ook al omdat je constant in hetzelfde gebied werkt en weinig afwisseling meemaakt, tweeneenhalve maand is niet niks. Ook werkt dit spanningen, verveling en wachtdelicten in de hand.

Vooral voor slapen op wacht is een tamelijk strenge regel. Dat is meteen Krijgsraad via de MP.

Een strafblad krijgen voor een half uurtje slapen vind ik wel teveel.

Andere minder leuke dingen zijn de accommodatie, waar niet aan gewend kan worden.

Er is al met al nog wel eens wat te kanker, maar toch hebben ze hier graag gezeten.

Een ervaring rijker en financieel ook goed geregeld.

Onze aflossing wens ik veel succes en een rustige, veilige tijd toe.

RADAR

Aankomst Beiroet...

Op het vliegveld...

Een groep radaristen ligt bij elkaar in een grote loods waar het volledige Libanondetachment, Dutch Batt, overnacht om de volgende dag vervoerd te kunnen worden naar het UNIFIL-gebied.

Plotseling komt de PS, sgt I Jansen naar ons toe met de mededeling dat twee van de drie radarploegen bij de A-cie worden in-deeld. Deze ploegen zijn in de S 60 : sgt Bruins en de soldaten Bakker en Hiemstra en onze groep in de S 61 : sgt Jalving, kpl I Erens en de soldaten Sloesen en Manneveld.

Na aankomst op Yatar krijgen we onze indeling te horen, in het beruchte verlaten gebied, een vroegere Israëliëse ar-

tilleriëstelling. Tenten waren er niet, de gevechtsrantsoenen waren het voedsel en water kwam uit een bron, die gauw was uitgeput. Na drie dagen waren de eerste 'invaltristen' al gespot op de radar!

Onze tweede plaats werd Kafra met de titel 'Golf'. Dat was in vergelijking tot 'Bravo' een paradijs in Libanon.

Golf, het grote huis aan de weg Yatar - Haris, onder leiding van luitenant Gigengach.

Het kamp Bravo werd met tenten en een shelter gemoderniseerd en werd berucht om zijn vele zieken, waarvan kpl I Erens met grote spoed een keer werd afgevoerd richting Naqoura.

Ook was diarree een normaal voorkomend verschijnsel. Al met al was en blijft Bravo een leuk kamp waar men altijd wel plezier heeft.

In Kafra kwam ook verandering. Van het huis aan de weg gingen we naar het dorp zelf in een oude school wonen. Het contact met de bevolking werd verbeterd, men krijgt nu steeds meer vertrouwen in ons.

De radar kreeg ook een betere positie en werd verplaatst naar de 'tepel', van waaruit een groot gedeelte van het gebied overzien kan worden.

Het waarnemen van mortierinslagen is daar ook een belangrijke opdracht.

In de loop van de tijd werd er aan de S 60 soldaat van Beek toegevoegd en bij de S 61 kwam soldaat Buckens.

Tegelijk met de Alfacompagnie echter vertrekken sgt Bruins, sld Hiemstra, sld Bakker en sld Manneveld.

De periode hier in Libanon is ons bij de A-cie uitstekend bevallen en we werden volledig geaccepteerd!

Dit is waarvoor wij de mensen van deze compagnie vooral willen bedanken, ook voor de medewerking die wij hebben gekregen in voren tegenspoed.

Alfa-mensen, vanaf onze kant een prettige terugreis en voor de dienstplichtigen een goede terugkomst in het burgerleven...

Voor de beroeps het allerbeste bij Uw onderdeel en hopelijk tot wederziens in Nederland...

Sterkte !

De volledige radargroep

MIJN ERVARINGEN

IN LIBANON door

kpl I Van Iwaarden.

loophospik

Toen ik in Libanon aankwam werd ik samen met kpl Keizer en kpl Renooy geplaatst bij de A-cie.

Kpl Renooy werd te werk gesteld op post Hotel en die zouden we bijna twee maanden niet meer zien. Kpl Keizer en ik bleven in Yatar waar we een compagnieshulp-post moesten inrichten.

Er werd ons verteld dat wij om de beurt mee moesten op patrouille de bergen in als 'loophospik'!

Prettig was dit niet, maar hebben ons daar toch mee kunnen verenigen.

Tijdens de patrouilles zijn er weinig gewonden geweest, af en toe flauwtes, wat schaafwonden en in de ergste gevallen een kneuzing.

Maar des te meer werk hadden wij in Yatar met de burgerbevolking.

Het eerste wat we daar te doen kregen was het behandelen van scabiës = schurft onder deschoolkinderen. De meeste patienten, die wij kregen, waren mensen met hoofdwonden, dit kwam omdat het een geliefde sport was om elkaar met stenen te bekogelen.

Ook snijwonden kwamen erg veel voor, een geval kan ik mij goed herinneren, een man had zichzelf met een scherp voorwerp in de voet gehakt en het heeft bijna zes weken geduurd voordat de wond dichttrok! Dit kwam omdat de wond eerst open moest blijven omdat er erg veel vuil inzat. In de tussentijd moest hij om de twee dagen naar de Bataljons Hulp Post in Haris gebracht worden voor controle.

Ook hebben wij in Yatar een moord gehad. Het was een meisje van een jaar of 18, die door haar broer werd omgebracht. Wij hebben er niet veel aan kunnen doen, omdat zij verschillende kogels in het achterhoofd had gekregen.

De dokter heeft dus alleen de dood kunnen constateren.

Ik mag wel zeggen en ik geloof dat mijn collega's het er ook wel mee eens zijn, dat wij hier een hoop hebben geleerd. Vanaf 18 juni ben ik bij de Stafwacht geplaatst in afwachting van terugkeer naar Nederland op 26 juli.

Ik ben nu ook geen hospik meer, bij de Stafwacht ben ik ingedeeld als kpl I-infanterist.

Dit houdt verband met de Conventie van Genève. Een hospik mag geen gewapende wacht doen of -patrouilles lopen en op een andere YP rijden dan een gewonden-

YP.

Ik wens al mijn collega's van het Geneeskundig Peloton hier veel succes en veel sterkte bij hun werk in Libanon!

VAN DE ST ST COMPAGNIE

door

Jelle Nauta.

achterom...

Donderdag 26 juli stap ik in het vliegtuig vier-en-een-halve maand Libanon zit erop. In feite een krankzinnig wereldje dat ik achter me laat.

Een wereld waar twee volken elkaar het leven zuur maken, twee volken met een geschil dat onoplosbaar lijkt.

Ik vraag me af of de wil voor een oplossing bij de strijdende partijen aanwezig is

Er heerst wel zo'n haat...

Een haat die van vader op zoon overgaat. Blindelings schieten ze mortiergranaten op elkaars grondgebied.

Doden vallen bij beide partijen.

Niks wordt er met geweld opgelost.

Wij als UNIFIL zitten er tussen.

Inderdaad voorkomen wij een direct treffen, toch blijft het probleem bestaan.

Op hoog niveau wordt er naar oplossingen gezocht.

Hopenlijk vinden ze snel een formule voor vrede.

Elke maand bijv. vallen er doden in dienst van de vrede.

Ik stap in het vliegtuig en laat dat hele vreemde wereldje achter me...

Even zal ik achterom kijken en denken : toch had ik het hele gebeuren niet willen missen. Het is een unieke ervaring geweest. Een ervaring met een heel ander land, volk en leefsituatie.

Het verruimt toch je levensvisie.

Op m'n borst prijkt een medaille met daarop geschreven 'In the service of Peace'.

Hoeveel mensen moeten deze medaille nog krijgen, voordat die 'Peace' gerealiseerd is?

In een juichstemming omdat 'thuis' zo dicht bij is, zeg ik :

" De ouwe zit er niet meer mee...

jullie bekijken het maar...

Libanon vaarwel !

Het gaat jullie goed."

TOW

"Ik ben van het TOW-peloton en ben hier 7 juni aangekomen bij een peloton dat hier al zat vanaf het begin. Nu bijna anderhalve maand later is het einde voor deze jongens in zicht. Ze vroegen mij om een oordeel te geven over de manier van samenwerken met deze jongens. Ik kreeg de indruk dat, toen deze ploeg hier pas zat er veel van gevraagd is.

Later toen de UNIFIL-soldaten waren ingeburgerd en alleen routine wachten moesten draaien liep de waakzaamheid terug. Op onze post is haast geen recreatiemogelijkheid, dus wanneer je een halve dag vrij bent, blijf je in een gespannen sfeer zitten", aldus schrijft korporaal der eerste klasse N. de Vries van het TOW-peloton.

"Ik vind zelf dat er meer van posten gewisseld moet worden. Ze zeggen wel dat het inwerken dan te lang duurt, maar ik was zelf op deze post na een week al ingewerkt.

Verder moet ik wel zeggen dat het grootste gedeelte van onze post wel wist wat voor taak ze hier hadden en ook voor die taak hun best doen."

PELOTON

Diensplichtig korporaal Peter Razenberg schrijft :

"Hier een stukje over het TOW-peloton ingedeeld bij de Alfa-compagnie. We zitten hier nog niet zo lang (zes weken) om al overal van mee te praten, maar men vroeg mij ook een stukje te schrijven voor deze speciale 'Dubbel Vier'".

Ons TOW-peloton werd hier opgedeeld over drie compagnieën, een groep bij de Charlie's, een bij de paost en een hier bij de Alfa.

Toen we hier kwamen werden we de eerste paar dagen wel een beetje vreemd aangekeken, maar dat is wel normaal overal waar je nieuw komt. Luitenant Gigengack had tegen zijn groep gezegd ons vooral leuk op te vangen en een beetje te begeleiden, wat dan ook gebeurd is.

Hij zei ook ons vooral geen 'bol' of 'nieuwe' of wat voor leus ook naar het hoofd te slingeren, maar ja, daar moet

je tegen kunnen, vind ik.

Ik heb trouwens die kreten weinig gehoord hier.

Tot nu toe hebben we geweldig op kunnen schieten met de andere groep jongens. Wat hebben we veel gelachen over de verhalen over Tel Aviv of Rhodos.

Mijn eerste indruk hier viel wel mee, we hadden in Assen zo veel verhalen gehoord over patrouilles en wacht lopen, dat we onze borst wel konden nat maken.

Toen wij hier kwamen hoorden we dat er geen patrouilles meer waren en dat wachtlopen viel ook wel mee, dus dat was wel een voordeel voor ons ondanks dit alles zijn er de laatste paar dagen acht wachtdelicten gevallen, waaronder ik ook bij was en dat is niet zo best natuurlijk.

De indruk die ik hier van de bevolking heb gekregen is dat ze toch niet zo'n armoe lijden als het lijkt. Ze leven hier gewoon anders, veel rustiger en veel vrijer als in Nederland.

Verder hebben we hier ook al een paar keer onder vuur gelegen waarbij we duidelijk de kogels hoorden fluiten en zagen inslaan. De laatste keer vroegen we over de radio wat we moesten doen en deze wist het niet. 's Avonds kwam overste Lensink langs en die zei dat we terug hadden mogen schieten zodat dat voortaan wel zal gebeuren.

Verder zie ik de UNIFIL-taak hier niet zo zitten. Als een van de partijen een actie wil ondernemen schieten ze toch wel over ons heen.

Maar ik denk toch ook wel als wij hier weg zijn dat hier een complete oorlog uit zal breken dus we zijn hier toch wel voor iets.

Ik verwacht ook wel dat het met de nieuwe compagnieën een stuk moeilijker werken wordt in het begin.

Ik heb verhalen gehoord dat die jongens denken dat het hier een soort vacant coörd is dus dat zal wel moeilijk worden voor ze...

Verder wens ik de oude Alfa een prettige reis naar Holland toe.

ABONNEE? NEE!

Zowel schriftelijk als mondeling bereiken ons veelvuldig verzoeken om toezending van 'Dubbel Vier', na dienstverlating.

Zelfs is een voorstel gelanceerd om alle afzwaaiers het bataljonsblad nog een aantal maanden toe te zenden, om het contact met het bataljon te behouden.

Het is voor de redactie niet mogelijk om aan al deze verzoeken te voldoen.

Mogelijk een tip : vraag aan de 'achterblijvers' U een exemplaar te willen toezenden.

In Naqoura werken een aantal Nederlandse militairen, die in ons NL VN Detachement weinig bekend zijn. Aan deze militairen zullen we in komende uitgaven aandacht schenken in onze rubriek :

interview met

MAJOOR

H.A.M. BROUWERS

"Majoor, wat is Uw functie hier in Naqoura?"

"Ik ben stafofficier van de militaire personeelsafdeling HQ UNIFIL."

"Ook met een internationale bezetting?"

"Ja, deze afdeling bestaat uit tien man, de baas is een Nigeriaanse overste, dan zijn er twee Ierse majoors, een Nepalese majoor, een Ierse kapitein, een Fiji sergeantmajoor, twee Ierse korporaals en nog een Franse secretaresse".

"Is die laatste mooi?"

"Nee, wel erg aardig!"

"Wat was Uw vorige functie?"

"Ik zat als kapitein op de afdeling Plannen bij het Directoraat Personeel Koninklijke Landmacht. Daar heb ik drie jaar gezeten en zou per 1 april 1979 toegevoegd S3 worden van de 43ste Pantserinfanteriebrigade te Steenwijkerwold.

Ik wou de kans om naar Libanon te gaan niet laten lopen en heb me vrijwillig opgegeven."

"Tot welke datum blijft U hier?"

"Tot 1 december 1979. Dan kom ik op de geplande functie bij de brigade. Tot volle tevredenheid van beide partijen overigens."

"Bevalt het U hier?"

"Erg goed."

"Wilt U wat meer over Uw werk vertellen?"

"Ik ben voornamelijk belast met het nakijken en controleren van alle personeelsrapportage van de UNIFIL-onderdelen. Deze worden verwerkt tot totaaloverzichten die dan naar de VN in New York gestuurd worden.

Het zijn niet alleen sterkte- maar ook lokatieoverzichten."

"Weet men in New York dan niet waar de eenheden zitten in Zuid-Libanon?"

"Jawel, maar er zijn ook plaatsingen buiten de eigen detachementen, zoals in Israël en Noord Libanon. Van ons eigen detachement zitten bijvoorbeeld mensen in Naqoura, Naharia en Natanya, de Fransen hebben naast plaatsingen in Israël ook nog mensen zitten in Beiroet."

"Hebben die sterktestaten ook iets te maken met de vergoeding die de VN geeft aan de landen, die de troepen leveren?"

"Nee, daarvoor zijn die lijsten niet van belang."

"Heeft U enig idee hoeveel de VN per man per dag uitkeert?"

"Geen enkel idee, ik heb wel verschillende bedragen horen noemen maar 't zou onzin zijn die te vertellen, het zijn gewoon geruchten."

"Het heeft erg lang geduurd voordat de \$ 1.28 VN-toelage werd uitbetaald..."

"Ja, zonder nu, wie dan ook een schop na te geven....., toen ik deze functie kreeg, klopte er niet erg veel van. Zaken, die niet goed waren bijgehouden, opgaven te laat en onvolledig. Dat gold trouwens voor alle eenheden.

Na diverse gesprekken en aanmaningen loopt het nu goed, alleen de ongevallenmeldingen zijn nog wel eens te laat en soms onvolledig, toch zijn dit soort zaken erg belangrijk voor New York. Dit in verband met bepaalde vergoedingen die gegeven worden.

Bovendien mogen bepaalde termijnen niet worden overschreden. Vanuit New York worden nu nog vragen gesteld over de laatste maanden van 1978. Op dat moment was er nog geen Nederlander in Libanon en het kost enorm veel tijd om antwoord te vinden op dit soort vragen".

"Hoe verloopt de samenwerking met de mensen van de andere nationaliteiten?"

"Erg prettig zowel hier in Naqoura als met de onderdelen, maar de taalbeheersing geeft nog wel eens problemen. Vaak wordt er ja en amen gezegd, maar dan is niet precies overgekomen wat er is gevraagd of gezegd. Het kan natuurlijk ook zijn dat ik het niet goed heb overgebracht."

"Wat doet U in Uw vrije tijd?"

"Regelmatig 's avonds zwemmen in de Middellandse zee, kaarten met Nederlandse collega's, naar muziek luisteren, lezen en ik ben veel tijd kwijt met het beant-

woorden van de post. Ik ben een paar keer naar Jeruzalem en het meer van Tiberias geweest en in het Paasweekend naar Damascus. Bij een van mijn bezoeken aan Jeruzalem heb ik in een Arabische wijk een bruiloft meegemaakt. De gastvrijheid was enorm en de hele buurt nam op luidruchtige wijze deel aan het feest."

"Wilt U nog iets zeggen?"

"Alhoewel ik niet voor deze functie ben opgeleid en de moeilijkheden in het begin heel erg groot waren, geeft het werk me toch een grote voldoening. Het is erg leerzaam om in een internationaal gezelschap te werken."

"Majoor, bedankt!"

W A A R
G E B E U R D

WERKEN

In de Israëliische badplaats Natanya zegt een man van Dutch Batt tegen twee Nederlandse toeristen dat hij weer terug moet naar Libanon.

Vraagt de toeriste : "Bent U daar als militair?"

De andere toeriste zegt daarop vinnig :

"Wat moet hij daar anders doen ?"

"Nou", antwoord de eerste weer, "het kon toch dat hij er werkte! "

*
K L O P , K L O P

ADVERTENTIE

Gevraagd :
van de compagnies sergeant majoors van alle compagnieën van ons bataljon een lijst van artikelen die overcompleet dan wel niet aanwezig zijn.
Dit om mijn eigen inventaris kloppend te maken.

CSM A-compagnie

OOM AGENT VERTELT

Mannen van de A-cie en toch ook jongens van de staf-, verzorgings- en pantserondersteuningscompagnie en misschien nog wel meer, 'het is dan zover'.

Beiroet - Nederland en dan nog wel met de 'never-come-back-line'.

Het heuvelachtige Zuidlibanon verwisselen met het landje met zijn groene weiden en zijn glanzende koeien.

Naar vader en moeder of moeder de vrouw, naar je verloofde of meisje en alles wat er nog meer is.

Wat een weelde na zoveel maanden zwoegen, kameraad zijn, voor elkaar opkomen, je zelf tegen komen, roadblock bezetten, dromerig en toch actief je werk doen.

Afscheid nemen van degenen die hier achter blijven en thuis mijmeren over de dingen die je niet licht zult vergeten.

Weten dat je geweldig veel ervaring hebt opgedaan.

Vertellen over je ervaringen.

Zo kun je verder gaan, maar laten we de zaak kortsluiten.

Van hoog tot laag bedankt voor alles wat je voor ons betekend hebt deze maanden. Samen opbouwen en pionieren, met ups en downs en ook toch wel met vastberadenheid en doorzettingsvermogen.

Wij kennen elkaar en van deze kant tot heel spoedig ziens.

Jullie hebben het goed gedaan ondanks enkele fouten en gebreken.

Succes in ons Vaderland, zowel voor studie, burgerberoep of voortzetting van het militair zijn...

Tot de reünie !

INCIDENTEN

INCIDENTEN DUTCH BATT

- 13 juli post 7-8 Bij een tweede ongeluk met een handgranaat wordt te 13.30 uur elt Hoogerwerf aan de rechterhand gewond.
- 14 juli Dutch Batt Majoor Haddad waarschuwt de VN dat er tekenen zijn dat de PLO-communisten zullen pogen te infiltreren door Dutch Batt en Irish Batt
- 16 juli Dutch Batt Te 10.45 uur moeten er twee YP's gereed gehouden worden voor eventuele steun aan Fiji Batt. Deze steun wordt te 14.00 uur weer opgeheven.
- 17 juni post 7 12 Er wordt te 10.00 uur een mitrailleurssalvo hoog over post 7-12 afgegeven.
- post 7-1 Te 13.45 vallen op ongeveer 100 meter naast post 7-1 drie mortiergranaten. Te 17.30 valt er nog een.

ANDERE BATALJONS

Op 16 juli te 11.00 uur wordt een Fijisoldaat tijdens een veldloop met een paar collega's door een gewerschot getroffen. Hij overlijdt na een kwartier.

Aantal verschoten granaten over of in gebied
Dutch Batt :

16 mortiergranaten
2 artilleriegranaten
350 geweer en/of mitrailleursschoten

BERICHTEN UIT HET

HOSPITAAL

Korporaal Hans van Putten is Donderdag 19 juli in het Militaire Hospitaal te Utrecht geopereerd aan zijn gewonde oog en aan zijn benen.

Volgens de behandelende arts is zijn toestand stabiel.

Hans is mentaal zeer goed en optimistisch.

Dutch Batt wordt op de hoogte gehouden van zijn toestand.

Luitenant Leen Hoogerwerf bevindt zich nog in een ziekenhuis in Haifa.

Een paar dagen na het ongeval zat hij al op het balkon van zijn kamer.

Zijn echtgenote is dinsdag 17 juli naar hem toegereisd.

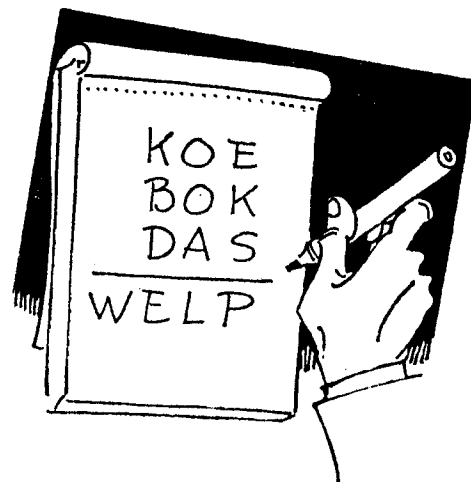
Wij hopen ook volgende week positieve ontwikkelingen te mogen melden.

REKENKUNDE

In deze opgave komen tien verschillende cijfers voor, elk voorgesteld door een andere letter. Gelijke letters staan voor gelijke cijfers.

Wij verklappen u, dat B-K-D in deze volgorde een (opklimmend) deel van een rekenkundige reeks is, terwijl bovendien WELP een elfvoud is.

Hoe luidt de opgave in cijfers?

even stilstaan

VAN
AALMOEZENIER
EN
DOMINEE

MARCUS 6, 30 - 34

Rust daar wat uit...

Wat zouden velen van ons dat eens graag gehoord hebben : "Rust eens wat uit!"

We hebben in ons bataljon posten, waar dag en nacht alles doorgaat, waken en uitkijken.

En wanneer je dan eens verlof hebt, och, dan ga je naar Israël.

Maar rust je daar echt uit ?
Het is er zo anders dan je gewend bent, je doet zoveel nieuwe indrukken en ervaringen op, neen, wanneer je echt wilt uitrusten, dan ga je naar huis, naar Nederland.

Rust je daar dan uit ?

De hele familie wil jouw verhalen horen, wil van jou weten hoe het er nu is en avond in en avond uit ben je bezig om hen dingen te vertellen, die ze toch niet begrijpen. Je bent er een van achthonderd die in Libanon zitten; ze willen van jou alles weten.

Rust je dan uit ?

Ik heb mensen horen verklaren, dat ze blij waren, dat ze weer op het vliegveld zaten, weer op weg naar de vertrouwdheid van hun eigen post.

Ook op weg naar de niet te doorbreken sleur van wachtlopen en uitkijken.

Wanneer ik de mensen van ons bataljon zo hoor praten, dan denk ik bij mezelf : het is uiteindelijk voor vijf-of voor zeven maanden.

Het gaat voorbij.

Prettig is het allemaal niet, maar met een paar dagen kunnen we afscheid nemen van onze Alfa-compagnie en nog veel meer mensen, waarmee we onze dienst hier begonnen zijn.

En de Charlie-compagnie gaat dan aftellen. De meesten hebben nog een verlof naar Nederland tegoe en wanneer je daarvan terugkomt

is het op een oor na gevild.

Wanneer jullie eenmaal afgezwaaid zijn zul je bij jezelf zeggen : achteraf was het nu ook niet een tijd, waar niet doorheen te komen was.

Misschien dat we daar nu niets aan hebben.

Het kan zijn, dat er stomweg van ons gevraagd wordt om een half jaar of zeven maanden in onrust te blijven leven, niet tot rust te komen.

Libanon houdt ons zo bezig en wij worden tegen wil en dank zo bezig gehouden door Libanon, dat wij niet tegen ons zelf kunnen zeggen : "Rust eens wat uit..."

Christus zelf raadt het zijn leerlingen aan, wanneer zij van hun eerste evangelieverkondiging terugkomen.

Maar wanneer zij dan op de beloofde rustplaats aankomen, ziet het er zwart van de mensen.

Mensen, waarvan geschreven staat, dat zij waren als schapen zonder herder.

En ontmoeten we die hier ook niet?

Mensen, die gewoon niet weten waar ze op de duur aan toe zijn.

Mensen, die zoeken naar een beetje rust en zekerheid in hun leven en het nergens kunnen vinden...

Mensen, die misschien ergens hun hoop gesteld hebben op ons en ons daarom zo bezig houden, dag en nacht.

Mensen zoals jij en ik, mensen, die het waard zijn om er een half jaar voor te geven...

Desnoods zonder rust ?

LIBANONFONDS!

Gewond en ver van huis of thuis herstellende van een verwonding zullen de gedachten van degenen die iets ernstigs is overkomen menigmaal bij de collega's van UNIFIL zijn. Andersom is even waar: wij, die dienst doen in Libanon zullen de slachtoffers van ongevallen of wat voor incidenten dan ook niet willen vergeten. Wat kunnen wij daaraan doen?

Vanuit het NL Detachement UNIFIL-en daar sluiten de militairen in Naqoura zich graag bij aan- is een initiatief ontstaan om met onderlinge collegiale steun in te springen in een nare situatie. Situaties waarin wij allen terecht kunnen komen.

Een idee dat er op neer komt dat-zonodig langdurige-aandacht kan worden gegeven aan militairen en hun verwanten die door beroerde omstandigheden als gevolg van de dienst in Libanon worden getroffen.

Waarbij wordt gedacht aan het laten overkomen van een ouder of echtgenote van een gewonde militair in gevallen waarin het Rijk dat niet vergoed. Zoiets doet zich voor wanneer de overkomst in verband met de toestand van de gewonde niet dringend gewenst is. Maar in zo'n geval kan het wel degelijk wenselijk zijn om een naaste verwante te laten overkomen en een tegemoetkoming in de reiskosten te geven.

Belangstelling van langere duur is van groot belang voor militairen die in een ziekeninrichting of herstellingsoord wordt verpleegd. Ook familieleden van deze collega's mogen geregeld blijken van belangstelling van hun UNIFIL-vrienden verwachten.

Uiteraard geldt hetzelfde voor de naaste familie van omgekomen militairen. Het zou mooi zijn als er in ernstige gevallen sprake kan zijn van voortdurende aandacht.

Ook als Dutch Batt al lang en breed is opgeheven!

De gedachte die is ontstaan verzekert die aandacht.

Het is namelijk de bedoeling een fonds te stichten dat zal worden beheerd door de Regimentsraad van het regiment infanterie Johan Willen Friso. Gelden die daartoe worden geïnd in Libanon, worden in dit fonds gestort. In Nederland wordt een commissie gevormd die over het beheer van het fonds verantwoording aflegt aan de Regimentsraad. Deze Raad behandelt aanbevelingen en verzoeken tot het verlenen van financiële steun.

Voor de start van het fonds wordt uitgegaan van een -voorlopige- eenmalige vrijwillige bijdrage van allen Nederlandse UNIFIL-militairen van 5 US dollar.

Een klein deel dus van een dagtoelage.

Laten wij hopen dat er in niet veel gevallen een beroep behoeft te worden gedaan op het

fonds. En laten wij ons voornemen om onze bijdrage niet in de plaats te stellen van onze persoonlijke belangstelling voor collega's, die minder gelukkig waren dan wij!

VAN DE BATALJONS -
COMMANDANT

*

Elk begin is moeilijk en dat gold zeker voor Dutch Batt. Terwijl de spullen nog moesten worden uitgepakt werd de operationele taak uitgevoerd. Patrouillelopen, op wacht staan en het bemannen van waarnemingsposten eisten onze inzet terwijl wij ons tegelijkertijd moesten installeren. Daarmee bereidden de mannen van het eerste uur de weg voor hun opvolgers. Niet dat de aflossers het makkelijk zullen krijgen, maar het is goed om even stil te staan bij de zware taak, die door de eerste Nederlandse blauwe baretten is verricht.

De afzwaaiers van nu behoren tot degenen die vanaf het begin de nodige diensten draaiden. En het 'draaide' ook bij Dutch Batt. Een ervaring rijker keert de eerste grote aflossing terug naar Nederland. Hun oordeel zal rijper zijn dan voor hun vertrek. Zij zullen in staat zijn om uit eigen waarneming te praten over een conflict waarover anderen slechts in kranten lezen. Weenigen kunnen echter zeggen dat zij zich persoonlijk zo hebben ingezet om te streven naar een stukje vrede. Dat zoiets niet in de koude kleren gaat zitten, weten we allemaal.

Mijn dank gaat uit naar de manier waarop vrijwilligers en niet-vrijwilligers zich hebben ingezet.

Regen, hitte, slaapttekort en beschietingen werden getrotseerd om standvastig te doen wat van ons wordt verwacht : zorgen voor orde en veiligheid in een stukje van Zuid-libanon.

Zonder een goede motivatie voor de vredes-taak is het niet mogelijk om in UNIFIL zo te functioneren als Dutch Batt doet.

Hartelijk dank aan alle vertrekkenden.

Ik wens hun een goede start bij terugkeer in Nederland, of dat nu als burger of als militair is.

Ik hoop dat de bijzondere ervaringen, die in Libanon zijn opgedaan, allen in hun verdere loopbaan zullen stimuleren.

Degenen die nu vertrekken zullen zich misschien afvragen welk nut hun aanwezigheid nu heeft gehad. Soms lijkt de ruzie tussen de partijen zelfs feller te zijn geworden. Vooral bij beschietingen blijkt echter hoe zwaar de bevolking leunt op onze aanwezigheid. Allen hebben we te maken gehad met kinderen die ons vroegen naar het 'boem-boem'. Het zullen deze momenten zijn geweest waarop wij ons gesterkt voelden om door te gaan.

BRIEF VAN BEREND

Goeie dag, volk

Zo, dit is dan voorlopig de laatste keer, want ik ga eerst maar weer es weer naar Berendien toe met verlof. Veertien dagen pleite en as ik d'r dan weer ben op 7 augustus dan is 't nog maar zeven weken en dan zit het er helemaal op want 25 september is 't finie.

Dat zal nog wel even flink wennen worden denk ik. Dan zie je geen ezels meer en vrouwen met piambroeken aan en zo. Maar ja, 't wil d'r zeker wel om want ze hebben ja hele trossen kinderen om huis heen lopen. 't Is ja net of ze hier nog in de Middeleeuwen leven man. Van de week kwam ik 'n stuk of wat kamelen tegen met een vracht koren op de rug. Die beesten gingen zowat door de poten, zoveel lag d'r op. En dan dat dorsen hier dat gaat ja nog net as bij ons 50 jaar geleden. Dat doen ze nog met stokken vaak. Ja en dan moeten de vrouwen dat doen vanzelf, want as je 't mij vraagt volk gebruiken die kerels hier ook wel een stok, maar niet om koren te dorsen.

Van de week zag 'k ook een keer 'n vent op tractor zitten met 'n wagen d'r achter en vijf vrouwen waren aan 't opladen. Kwamen ze de berg op met zo'n grote bos takken op de kop en die gooiden ze dan op de wagen. En nou moet je niet denken volk dat die vent ook maar een poot uitstak. Nooit 'n keer, hij bleef mooi op de trekker zitten 'n sigaretje roken, keek es wat om zich heen en of ze 't nou moeilijk hadden die vrouwen of niet hij dee d'r geen donder aan. Nou was Willem bij mij he en dat is mijn kameraad en die zeg tegen mij weet je wel Berend jong dat het voor de lijn wel goed is voor die vrouwen om alles op de kop te dragen. Ik zeg nou ik vin 't maar afbeulerij. Nou zeg e daarom hebben de vrouwen hier zukse mooie borsten. Steken strak vooruit. Nou vin 'k dat natuurlijk grote onzin. As je een vrouw op zo'n manier aan mooie borsten moet helpen dan vin ik dat afbeulerij en niks anders. En nou moe je niet denken da'k dat niet mooi vin, mooie borsten bedoel ik en wat dat betreft mag Berendien d'r ook best wezen hoor maar dat gaat je niks aan ja. D'r zijn d'r ook daar kun je wel een ouwerwets scheermes op slijpen en die lopen d'r hier ook zat rond. Nee jongens een vrouw moe je een beetje in ere houden vin ik. In Holland doen ze wel aan emansepatie maar ze moeten hier eerst maar es kijken dan kunnen ze es zien hoe 't hier is en dan een grote bek hebben.

As ze mooie borsten willen hebben moeten ze hier komen.

Hoi, Berend

